№ 21 (799)
Листопад
1968

ПЕРЕЦ

Рік видання 42-й
КИЇВ
Ціна номера 12 коп.

ЯК ТРИВОГА, ТО Й ДО БОГА!

— Чого пристаєш до людини!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

ТАП Телеграфне Агентство Перця

ПАПІР І ЦЕГЛА

ОДЕСА. (Наш. кор.). Тут, по вулиці Кірова, третій рік ставиться цікавий дослід. У науково-дослідній роботі беруть участь Одеська міськрада, міськжитлоуправління, виконком Жовтневої райради та санітарно-епідеміологічна станція Жовтневого району. До речі, санітарно-епідеміологічна станція висловлює сумніви у вдалому завершенні дослідів, а вищепоіменовані інстанції ці сумніви спростовують. Мета досліду — довести, що папір і цегельні стіни будинку № 74 по вул. Кірова можуть витримати все.

Папір довів, що він все витримує, про що свідчать численні відписки на прохання мешканців відремонтувати будинок та санвузли. Щодо цегли, то, виявляється, вона не така міцна, як папір, — продовжує руйнуватися.

ЦІКАВИЙ ВИНАХІД

ГУЛЯЙ-ПОЛЕ (Запорізька область). Як повідомляє наш кореспондент, на території колгоспу імені Ватутіна почали випікати житню і пшеничну цеглу. Твердість її набагато перевершує будь-яку досі відому нам цеглу і на перевагу їй при ударах одна об одну не б'ється, а, вгинаючись, на очах набирає попередньої форми. Автор винаходу новоосвоєної продукції — завідувач гуляйпільської пекарні т. Найдьонов.

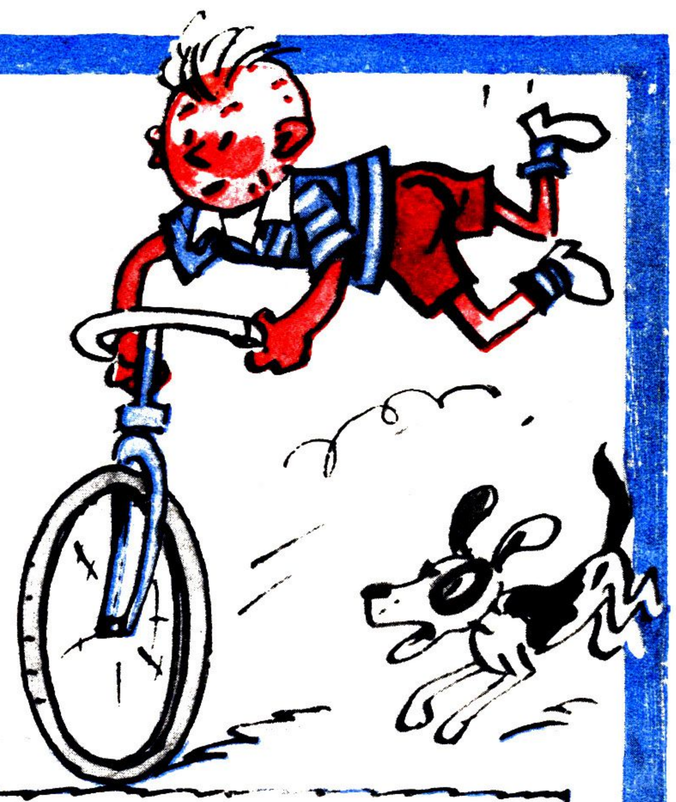

НА ОДНОМУ КОЛЕСІ

Як повідомляє наш донецький кореспондент, у місті з'явився новий вид транспорту — одноколісний велосипед. Діти показують чудеса еквілібристики. З цієї нагоди школа циркового мистецтва оголосила додатковий набір учнів. Організатор цього еквілібристського руху Донецький велозавод. Це він випускає дитячі велосипеди, в яких негайно відлітає заднє колесо. Дітям нічого не лишається, як їздити на одному передньому.

ЕЛЕКТРИЧНА П'ЯТИДЕНКА

Перейшли на п'ятиденний робочий тиждень геть усі електролампочки в селі Самоволя (Іваничівський район Волинської області). П'ять днів вони світять людям, а два дні (субота і неділя) люди їм підсвічують каганцями і гасовими лампами, бо Дорогиницька підстанція перестає подавати електроенергію. У ці дні, як поінформували нашого кореспондента, працівники підстанції самі себе наснажують енергією для нових світлих звершень.

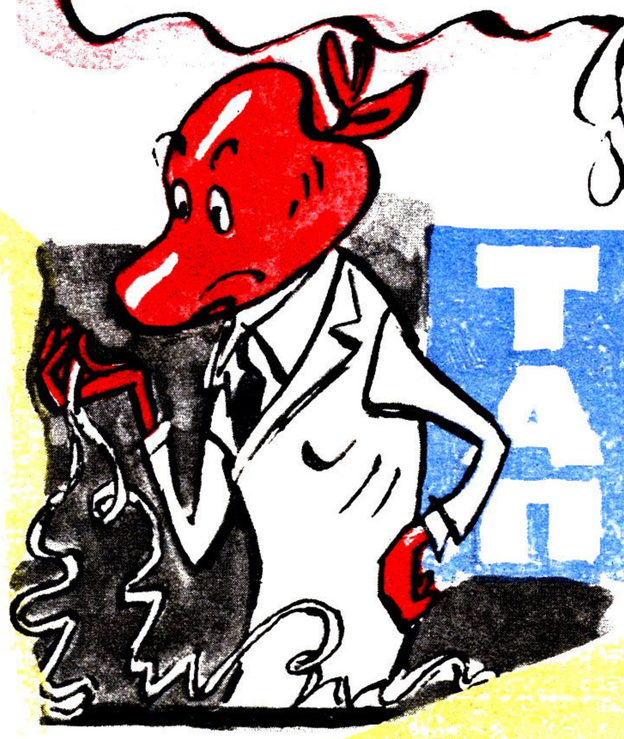

НЕЧИСТА СИЛА

ЯМПІЛЬСЬКИЙ РАЙОН (Вінницька область). Як стало відомо з авторитетних джерел, у Цекинівській школі-інтернаті довгий час спостерігалось загадкове явище. З насуванням темноти з кімнат, у яких живуть учні, частенько зникали речі. Тазики, дитячі матраци, стільці. Була ніч, коли зникли навіть дитячі ліжечка і фіранки. Довгі розшуки не дали ніяких результатів. І зовсім недавно групі товаришів удалося встановити, що та загадкова сила, котра перетягає речі, на квартирі директора цієї школи М. О. Сорочана.

На запитання, що ж то за сила така, М. О. Сорочан відповів:

— Нечиста.

Його авторитетне свідчення ще раз яскраво переконує нас, що в природі нечиста сила все ж існує.

НОВА ТРАДИЦІЯ

Колись чумаки возами возили сіль з Криму. Тепер її возять поїздами, літаками, пароплавами. Везуть курортники і командировочні. Тільки не з Криму, а в... Крим. Ось уже кілька років знайти сіль дрібного помолу в сімферопольських, алуштинських та феодосійських магазинах неможливо.

ГЕЛЬМ'ЯЗІВСЬКА МАГНІТНА АНОМАЛІЯ

Значне відхилення магнітної стрілки компаса було останнім часом виявлено в селі Гельм'язеві Золотоніського району Черкаської області. Аналіз цієї аномалії показав, що викликана вона багатющими покладами заліза на території міжколгоспбуду. Поклади створилися в травні 1968 р., коли міжколгоспбуд одержав з Макіївського ремонтно-механічного заводу 100 бракованих карусельних вагонеток. За висновками спеціалістів, вагонетки нічим не поступаються перед звичайним металобрухтом і цілком можуть бути використані, як первинна сировина, для переплавки в мартенівській печі.

Верхи на вінику

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

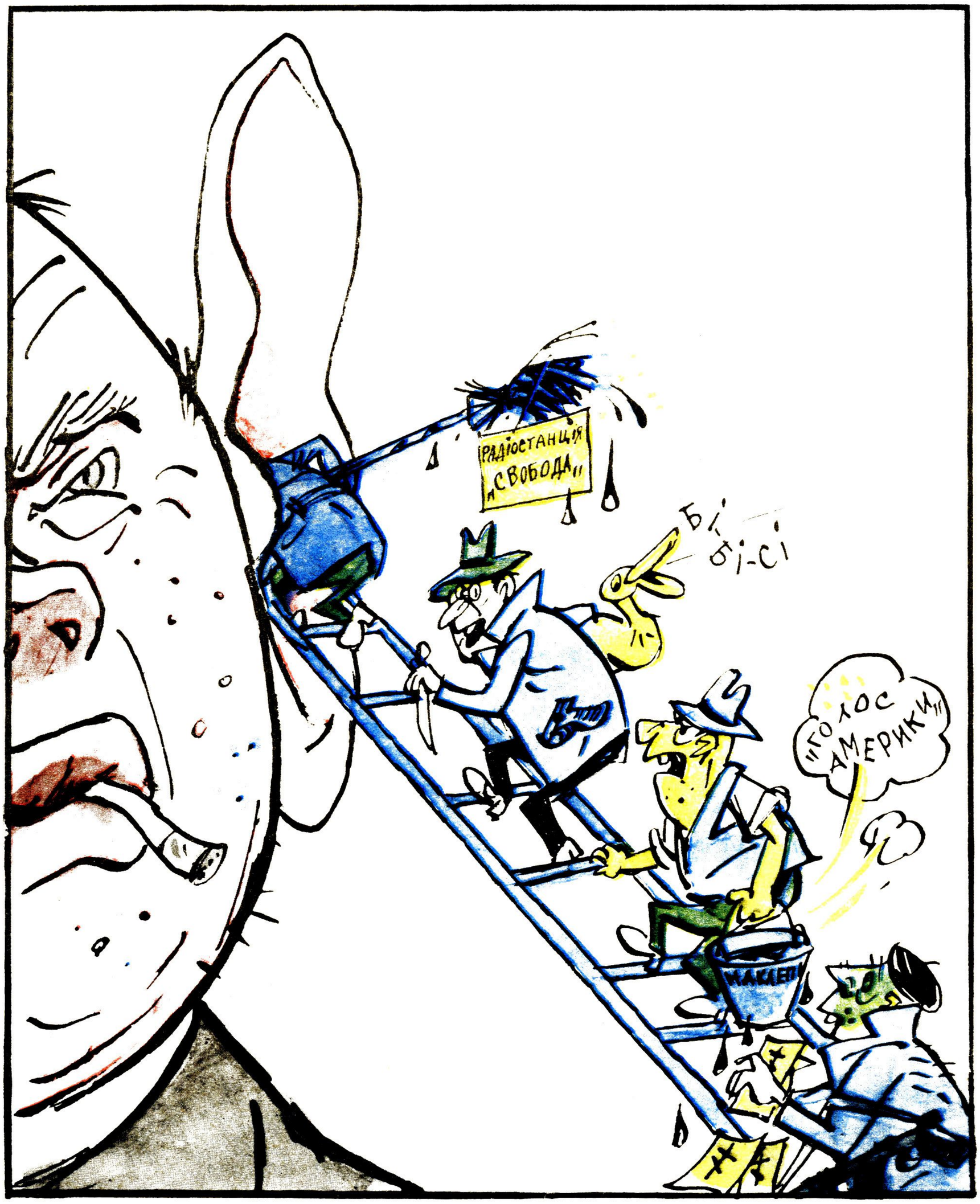

У відчинені ворота і собаки лазять.
(Приказка).

Ні, ні, тут не буде ніякої містики. Про відьму ми розповідати не будемо, хоча відомо, що тільки відьми літають на помелі, конструктивному варіанті віника. Та й про сам віник розмова піде трохи нижче. А зараз поговоримо про Харківський науково-дослідний інститут лісового господарства. і знову ж таки не про весь інститут, а про один з його відділів. Про той відділ, що його очолює Анатолій Гнатович Мехович. Словом, про відділ гідротехніки і лісової меліорації.

Розмова піде про те, як Анатолій Гнатович доводив чотири роки доцільність осушування грунтів у лісах. У процесі роботи теоретично було доведено, що за 60—70 років на деревині, що виросла в сухому піску, в середньому нараховується на три гілки більше, ніж на дереві, що росло на сирій матінці-землі. А на п'ятий рік теоретична струнка ниточка взяла та й увірвалася. Спробували провести меліорацію в лісі. Прокопали канави. Вода втекла, і дерева посохли.

Так Анатолій Гнатович практично переконався, що життя без води не буває.

Колишній завідуючий відділом обліснення пісків інституту Михайло Михайлович Дрюченко теж довго сукав одну теоретичну ниточку. Суть її така.

— Раніше садили сосни на пісках не глибоко, і вони всихали, а ми запропонували садити сосну корінцями у вологий грунт.

Тут теорія до практики вже значно ближче, але постає питання, як виросли на пісках ті сосни, котрим зараз по 35—40 років? Може, і їх садили корінцями у вологий грунт? Михайло Михайлович мовчки знизує плечима. І є чого знизувати. Відділ пісків у Харкові, а основна база, де садять дерева на пісках, аж на Херсонщині. Теорія від практики трішки далеченько і впроваджувати її в життя на такій відстані важкувато.

Тоді до практики вирішив наблизитись сам автор фейлетону і перенісся на Херсонщину, в Нижньодніпровську дослідну станцію обліснення пісків і виноградництва на пісках, що в Цюрупинську. І тут він (автор фейлетону) несподівано для самого себе наблизився до віників.

Основні культури, які веде станція на науковій платформі, виявились збитковими. А наука звідусіль так і пре, так і пре. Кругом експериментують і досліджують, аж гай гуде! (Вислів, звичайно, для красного слівця, бо сосновий гай там, незважаючи на всі старання, поки що не гуде). Але робота кипить. На ділянках саду й винограду ведуться досліди ще з 1952 року. Та ще й які досліди!

Ось одна ділянка винограду без добрив. На другій ділянці внесено 50 тонн добрив. На третій — ще більше...

Такі ж досліди ведуться й на садовині. Одну ділянку саду удобрюють, другу — не удобрюють, а на третю дають вполовину менше добрив, ніж на першу.

І блискучі результати! Виноградарство дало 3 тисячі карбованців збитків, садовина — 7500 карбованців збитків. Навіть баштан підгуляв. Круглий кавунчик вкотився станції у 4500 карбованців збитків. І це на Херсонщині, яку не без підстав називають баштаном України!

Яку ж теоретичну допомогу подає Нижньодніпровська дослідна станція колгоспам та радгоспам району?

— Ми читаємо лекції в господарствах, — говорить заступник директора станції по науковій частині.

Лекції — хороша справа. Та дуже вже у скрутному становищі опиняються науковці, які приїжджають у колгоспи. Після лекції їх запитують:

— Чому у господарстві станції нижчий урожай винограду, ніж у найвідсталішому колгоспі району?

— А чому у вас поїла яблука плодожерка? Чи правда, що у ваших садах плодожерка більша за горобця?

— Як ви зуміли розвести на дослідних ділянках сосни побігов'юнки?

— А чи не вигідніше вам замість саду та винограду вирощувати віники?

І от саме на це запитання науковці дослідної станції можуть дати позитивну відповідь.

В справі освоєння віників тут проведено гігантську роботу. На дослідних ділянках станції росте сорго. Яка в нього врожайність — невідомо, але бадилля виростає на славу і являє собою чудову сировину для віників. На станції це зрозуміли і почали виготовляти і продавати віники. Дешево і сердито. По полтиннику за штуку. Блискучий економічний ефект.

Тільки невідомо, чому Харківський науково-дослідний інститут лісового господарства та агролісомеліорації не підкаже Нижньодніпровській дослідній станції як освоювати нові види продукції? Верхи на вінику далеко не заїдеш. На ринку є попит і на інші речі. Чому б, наприклад, науковим працівникам дослідної станції не почати вирізати з верболозу свищики? Або виточувати макогони? Макогін у господарстві необхідна штука. На базарі відбою од тіток не буде.

Розширюватися треба, товариші науковці, рости. А то освоїли віники і заспокоїлись на досягнутому.

Держава хіба даремно гроші витрачає на наукову роботу? Мусить же і якась віддача бути. Поміркуйте над цим.

М. ПРЯДУН.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

— Ех, господи, і молила тебе, і просила, а з комсомолу мене все одно виключили.

Анекдот з бородою

Був у мене знайомий. Дивак-чоловік. Йому пообіцяти — раз плюнути. Запрошують, скажімо, його в гості на 7 годин вечора.

— Буду обов'язково, — обіцяє він.

А приходить об одинадцятій. Хазяї його чекають. Гості за стіл не сідають, думають — зараз прийде! А його нема і нема.

Або, наприклад, дзвонить він по телефону. Каже, що буде через 5 хвилин.

— А ти звідки? — питаю в нього.

— З Борисполя, — відповідає.

— Навіть, якби в тебе був власний вертоліт, все одно за 5 хвилин не встигнеш.

— Ну, що ти до слів чіпляєшся, — ображається він, — не за 5 хвилин, так за півтори години — яка різниця!

З часом знайомий поїхав, і сліди його загубились. А я нема, нема, та й згадую дивака-чоловіка. Цікаво, де він зараз працює, кому і що обіцяє?

Та недавно з Донецької області надійшов лист. Писали робітники Горлівського машинобудівного заводу. Писали про те, як будується в них сталеливарний цех. Цех, який конче потрібний заводові, бо існуючий зовсім не може задовольнити потреб виробництва у литві.

Будується він справді дивно. 7 років виробничники чують від будівельників:

— Цього року здамо!

Сім років складаються плани і намічаються строки здачі, і стільки ж плани міняються, а строки віддаляються.

Ну, думаю, знайомий почерк. Відразу спливла у пам'яті фраза:

— Не за 5 хвилин, так за півтори години — яка різниця!..

Приїхав я на будову, і перше, з чим ознайомився, це з новим гаслом будівельників: «Здамо цех у четвертому кварталі цього року!»

Якщо вірити гаслу, зараз повинні вестися завершальні роботи. Та дивно: до монтажу устаткування в сушильних печах не приступали, реконструкцію компресорної і парокотельні не закінчено, опоряджувальних робіт не починали. Сховище для піску, як кажуть будівельники, в стадії нульового циклу. Навіть баштовий кран, без якого і починати будівництво не можна, — ще не змонтований.

Взагалі план восьми місяців виконаний трохи більше, ніж наполовину. Так і хочеться запитати у будівельників: ви розумієте, що обіцяєте, адже четвертий квартал вже почався?.. Мабуть, у відповідь пролунає знайома фраза:

— Чого до слів чіпляєтесь — не четвертий квартал, так...

От взяти будівельників, що зводять теж у Горлівці велетенський комплекс третьої коксової батареї. Вони на весь Донбас заприсяглися:

— У другому кварталі здамо!

А що ж в четвертому кварталі? Батарея, як кажуть, не горить і не димить. Хоча щодо диму, то його з успіхом пускають у вічі кожному, хто побуває на будівельному майданчику. Йдеться про дим тютюновий під час перекурів. У вільний від перекурів час на місці коксового велетня де-не-де лунають ліниві вигуки «майна!».

Пообіцяли здати батарею в другому кварталі, а в результаті за півроку з 2 мільйонів карбованців освоєно тільки... 600 тисяч. Причому не те, щоб замовник підвів. Скажімо, фінансуванням не забезпечив чи технічної документації не дооформив, чи устаткування не завіз. Просто не освоєно — і все!

Тепер будівельники обіцяють здати комплекс третьої коксової в четвертому кварталі. І це при тому, що на восьми об'єктах не закладено і цеглини...

Обіцяють? Ну і що? Не здадуть у четвертому, здадуть у наступному році. Яка різниця? І чого до слів чіплятися! — чую я знайомий голос.

Невже, він тут? Невже став будівельником? Може, навіть очолює знаменитий трест «Горлівськхімбуд», який саме і зводить сталеливарний цех та третю коксову?

Довелося розчаруватися. Керує трестом інша людина, прізвище її Купріянов. Тов. Купріянов, як з'ясувалося, до того мого знайомого ніякого відношення не має...

До диваків звикають. На дивацтва дивляться крізь пальці. Особливо на дивацтва деяких будівельників.

Їх черговий жарт-обіцянка здати об'єкт у строк сприймається як анекдот з бородою. Смішно, хоч і не нове.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Донецька область.

ПРОШУ НЕ ТУРБУВАТИСЯ...

Приємно мати справу з ввічливими людьми. І не тільки приємно, а навіть корисно для здоров'я.

А й справді: з якої нагоди В. М. Ковбель з міста Борщева Тернопільської області так хвилювався і нерви собі псував? Що особливого у нього трапилося?

Трапилася, прямо скажемо, звичайна річ: вибув з ладу новенький холодильник «Дніпро».

Скоїлося це в березні 1968 року. А то значить, що для хвилювань взагалі не було жодних причин, бо в цю пору року, як запевняють знавці, продукти, що швидко псуються, ще можна зберігати за віконною кватиркою.

Однак, вередливий господар недіючого холодильника чомусь не побажав скористатися цим випробуваним методом. Мало того, він узяв та ще й написав листа керівникам заводу, де виробляють такі холодильники, в якому пообіцяв їм вернути їх добро.

Не минуло і півтора місяця, як на цей лист чемненько відгукнувся працівник заводу т. Гальперин.

«Дуже шкодуємо, — відписав 16 травня т. Гальперин, — що ваш холодильник «Дніпро» вибув з ладу. Прошу не турбуватися. Відправляти холодильник на завод для ремонту ні в якому разі не слід. Холодильник буде відремонтований працівниками Тернопільського міськпромкомбінату. Про це їм надіслано відповідну вказівку...»

Одержавши такого чемненького листа, власник холодильника зразу ж перестав турбуватися. Турбуватися почала його дружина, бо надворі вже стояв травень і зберігати продукти за вікном уже не можна було.

За травнем пішов червень. А за ним — липень. За липнем — серпень, а за серпнем — вересень.

У вересні В. М. Ковбель довідався, що ремонтувати холодильники вказівками ніхто в Тернополі ще не навчився. Потрібні запасні частини. А саме їх Дніпропетровський завод чомусь не шле.

Вважає за доцільніше слати власникам недіючих холодильників чемненькі листи з відмінно проштампованим побажанням «не турбуватися».

Ну що ж, побажання, можна сказати, повністю збулося. В. М. Ковбель — власник холодильника «Дніпро» № 01712292 — вже турбуватися остаточно перестав. Надворі — осінь. Вже знову можна виставляти продукти за вікно...

К. ВАСИЛЬКО.

КУТОЧОК ДІЛОВОГО ЛИСТУВАННЯ

Шановний Перче!

Опублікуй, будь ласка, на своїх сторінках нашого ділового листа директорові Одеського заводу компресорів ім. Хворостина т. Андрєєву В. С.

«Дорогий колего!

Якщо вірити чуткам, Ви збираєтесь до нас з візитом. Раді прийняти дорогого гостя. Але, як Ви нас знайдете? На тому місці, де стояв Донецький завод електрохолодильників, височить велетенський паперовий терикон. Він весь ворушиться, мов живий. Не лякайтесь! Це колектив нашого заводу борсається в скаргах на якість холодильників «Донбас». Ви, як людина ділова і принципова, скажете: «Так вам, бракоробам, і треба!». Згоден. Золоті слова! Але страшно подумати, що станеться з Вами, дорогий колего, якщо споживачі дізнаються, за чиє жито нас бито.

Чи знають, наприклад, споживачі, що за 7 місяців цього року, при випуску 60 тис. холодильників, лише у нас на заводі було забраковано 10 тис. компресорів? Чи знають споживачі, що, в зв'язку з різким падінням якості компресорів і в зв'язку зі зривом їх поставки, наш завод лише в серпні простояв 5 робочих днів? А хто поставляє нам ці компресори, споживачі знають?

Так підкажемо їм. Основну деталь холодильного агрегату — компресор поставляє Одеський завод компресорів ім. Хворостина. А очолюєте завод Ви, вельмишановний Вікторе Степановичу Андрєєв!

Дозвольте, дорогий колего, закінчити наше ділове листування Вашими золотими словами: «Так вам, бракоробам і треба!».

Прийміть наші запевнення в глибокому обуренні такою роботою

О. ЧЕЛЯДНИКОВ,
директор Донецького заводу електрохолодильників».

ПРИГОДИ

ПО ВОВЧИХ СЛІДАХ

Мисливець Володимир Золотаревський часто розказує:

— Таке тоді робилося, таке творилося! Ще й тепер, як згадаю, мурахи по всьому організмові бігають... Вовк з лісосмуги на мене вискочив. Еге, не на того він наскочив! Підкинув я рушницю та як бабахну! І не стрепенувся волоцюга. Аж тут другий вовк біжить. Я знову — бах, бабах! Упав хижак. Аж ось і третій вискакує. Я знову трах-тарарах! Цього тільки поранив. Утік розбишака. Але ж з тих пір ніхто більше і хвоста вовчого не бачив!

Думаєте, мисливська байка? Е, ні! Про битву Золотаревського з вовками розповідала зимою Цюрупинська районна газета. Та що там районна! Херсонська обласна газета про те ж саме писала. Та що там обласна! В одній з центральних газет з'явився цікавий репортаж «По вовчих слідах».

Дуже прославився тоді В. Золотаревський. Аякже! Вовки роздерли в радгоспі «Світанок» аж дев'ятеро овечок, а мисливець-сміливець он як з ними розправився! Хижаків побив, шкури з них злупив і до заготівельної контори райспоживспілки здав. Правда, заплатили за шкури небагато, лише 4 крб. 22 коп. Чому так дешево? А тому, що шкури були не вовчі, а... собачі.

Чого тільки на світі не трапляється? Не таке-то вже велике чудо, що вовки на собак перетворилися. Дивує інше. У радгоспі «Світанок» списали дев'ять овечок на «конто» собак. І ніякого сліду тепер не знайти.

А все ж таки, які вовки овечок поїли?

Л. ГРОХА.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

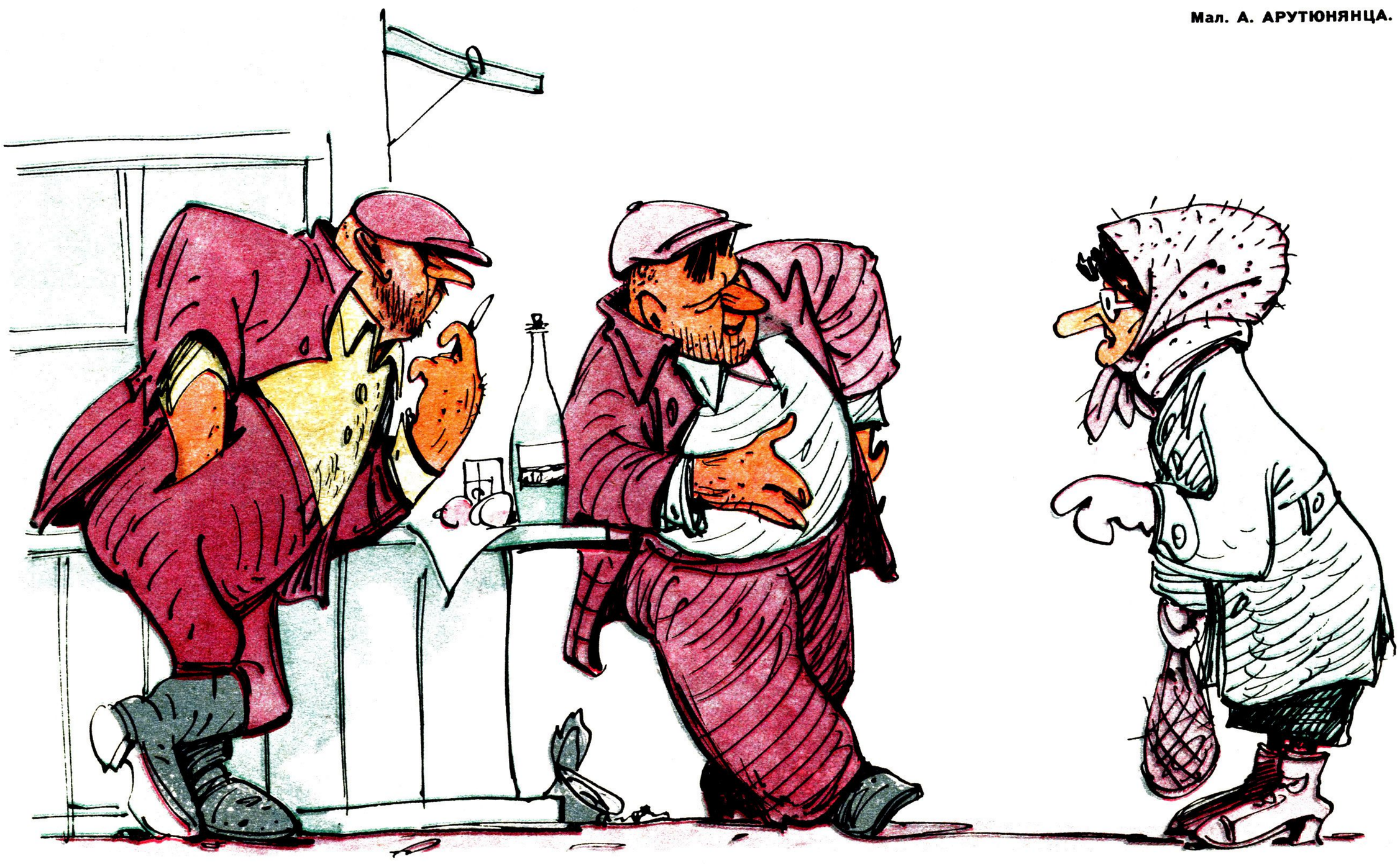

— Ага! Зараз я покличу міліціонера!
— Не турбуйтесь, мамашо, ми й самі справимось.

КЛУБИ МОЇ, КЛУБИ МОЇ...

(ОГЛЯД ЛИСТІВ)

«Ну, скажемо, сьогодні випив, завтра випив, позавтрьому випив і ще випив... А далі що?

Якби в сільбуді давали по «лампадці», може б, і ходив...»

О. ВИШНЯ. «Що посовітуєш?»

Не дадуть в сільбуді (чи по-новому, у колгоспному клубі) по «лампадці». І понюхати не дадуть. Є на те чимало причин. У тому клубі (по-старому, сільбудинку), що кожного вечора сяє вогнями, де кожного вечора як не лекція, то вистава, як не кіно, то виступ місцевого хору, як не заняття гуртків, то танці, як не зустріч з ветеранами, то КВН — і без «лампадки» весело. Там, тільки-но п'яний з'явиться, візьмуть його хлопці за рученьку і за рукав і остудять. А в інших клубах... От саме про ті інші і буде наша розповідь.

У клубі села Власівки Ічнянського району Чернігівської області любитель супертонізуючих напоїв безперечно схопить облизня. І не тому, що завклубом т. Поліщук член товариства тверезості. Поліщук п'є. П'є з раннього ранку до пізньої ночі. Щодня. Але десь за межами клубу. В силу цих причин клуб завше на замку. Часом, правда, Поліщук похмеляється і йде ловити рибу. Замка з собою не бере, замок залишається на клубі.

Не знаємо, чи такої ж системи замок на дверях клубу у відділку радгоспу «Затишок» Уманського району Черкаської області чи іншої, але прорватися до клубу не вдається нікому.

Замок штука надійна. Он у селі Вороніно Білопільського району на Сумщині є аж два таких замки, бо в цьому селі аж два клуби. І в обох клубах завклуби п'яниці. Час проводять як не на весіллях, то на інших заходах такого роду, а молодь села і всі його мешканці мають необмежені можливості милуватися експозицією замків.

Але чи завжди варто ремствувати на те, що клуб на замку? Ні, не завжди. Часом це навіть краще. А то прийдеш до клубу, а там замість «лампадки» матимеш шматком штукатурки по голові, та так, що «лампадки» в очах засяють.

Саме з цих міркувань у селі Семигір'ї, Кремгесівського району на Кіровоградщині клуб відкривають перед самісіньким сеансом кіно. Так безпечніше. Згідно з теорією вірогідності менше шансів на те, що стеля впаде якраз під час сеансу.

Терпляче чекає ремонту клуб у селі Зав'ялівці Софіївського району Дніпропетровської області і в селі Могилівці Широківського району там таки ж на Дніпропетровщині. На Харківщині у Зміївському районі, в селі Костянтинівці дохазяювались до того, що од клубу залишилось саме тільки фойє. Молодь села і тому була рада. І у фойє при доброму гуморі можна потанцювати. Але минув деякий час, і фойє дійшло до ручки. Закрили і фойє як аварійне. Далі йти нікуди. Хіба що ходи по вулиці та лузай насіння. Добре як хороша погода, а як «и снег, и ветер, и звезд ночных полет», тоді куди?

У селищі Введенко Чугуївського району в таких випадках можна піти в стару хату, яка називається клубом. Два роки тому тут почали будувати новий клуб. Беручко взялися. А потім керівники села розбазарили цеглу і на тому заспокоїлися. Буває. Ого, чого тільки на світі не буває! Он у селі Великий Ліс Коростенського району Житомирської області клуб будували 14 років. (Не дуже й довго, бо у селищі Новоамвросіївському Донецької області клуб почали будувати в 1952 році і досі не добудували). Ну от. Чотирнадцять років будували і здали нарешті. Лише про одну деталь забули. Про димарі. Димарів не збудували. Само-собою, восени та взимку у клубі хоч собак ганяй. Люди до голови колгоспу т. О. Й. Тищенка: «Гвалт! Потрібно щось робити!». А т. Тищенко О. Й. їм у відповідь: «Одчепіться, у мене передніша робота є!». Ну, коли є «передніша» робота, тоді «канєшно»!

Ніколи так не буває, щоб люди були всім задоволені. Он у сусідньому селі Немирівці того ж таки району димарі на новому клубі є і замок є. Так от димарі їм не заважають, а замок, кажуть, що заважає. Хочуть, щоб клуб одчинений був і щоб якась культурно-масова робота в тому клубі велась. Димарів їм, бачте, мало. Людям ніколи не догодиш.

І ще один лист є з Житомирщини. Цього разу з Овруцького району. Колгоспники села Селище пишуть, що ні колгосп, ні сільрада не хочуть братися за ремонт клубу. Клуб руйнується. Це нікуди не годиться. Треба взяти приклад з керівників села Замістя Маневицького району, Волинської області. Ті клуб ремонтують, так вже ремонтують! У 1960 році як почали ремонтувати клуб, то й досі ремонтують. Ніяк від цього улюбленого заняття відірватися не можуть.

Одні ремонтують, як вміють, інші будують, як вміють. Взяти б село Красна Зборівського району Тернопільської області. Там теж вісім років тому запланували будувати новий клуб. Три роки відпочивали, бо перетрудились плануючи. А п'ять років тому, відпочивши відповідно, знову взялися до діла. Вибрали місце для нового клубу, завезли будматеріали та й знову сіли спочивати.

Лист з села Бодаки Збаразького району (на тій таки ж Тернопільщині) гласить таке: «П'ять років тому наш колгосп уклав договір з Вишневецьким міжколгоспбудом про будівництво клубу. Клуб у нас старий, у колишній попівській хаті. Маємо духовий оркестр, але грає він тільки влітку, на дворі, бо як заграв би в клубі, то може впасти стеля. Мали здати новий клуб ще у минулому році, але в голови міжколгоспбуду т. Пасічника та в головінжа т. Кузьмича і досі за вухом не свербить».

До оскомини одноманітні листи надходять і з інших областей. Візьмемо хоча б Ровенську.

В селі Старій Миколаївці Дубнівського району клуб у старому, тісному приміщенні. Новий не будується.

В селі Михайлівці Острозького району в клубі побиті вікна, поламані двері. Немає на чому сидіти, бо немає стільців. Немає на чому стояти, бо прогнила підлога. Клуб завжди на замку. (І це, між іншим, правильно, бо крізь таку підлогу і провалитися недовго).

В селі Мнишин Гощанського району будівництво клубу затягується через відсутність лісоматеріалів. Правда, може, в цьому році закінчать. (Дав би бог!).

Щось подібне відбувається в селі Німшині Галицького району Івано-Франківської області. Клуб тут припинили будувати через відсутність будматеріалів.

Львівщина? Є листи і з Львівщини. В селі Новини Яворівського району почали торік будувати клуб та будівництво захрясло.

Конкретний лист — відповідь одержала редакція від керівників Стрийського району. Зміст листа такий, що в селі Грабівці клубу немає і найближчим часом не передбачається. Все. Залишається під завісу процитувати лист із села Мале-Цебрикове Велико-Михайлівського району Одеської області. «Ми живемо наче в глухому лісі. Завелися у нас штунди і ієговісти, і вже півсела шукають розваги ходити на моління. Колгосп побудував нам клуб, призначив людину, яка називається завклубом — на цьому нещасному клубі висить такий здоровенний замок що аж страх бере...».

Резюме? А може, без нього? Ні, таки з ним!

Висловлюючись мовою газет, є у нас чимало фронтів. І фронт посівної, і фронт жнив, і фронт розвитку тваринництва. За прориви на цих фронтах керівників б'ють і плакати не дають. Клуб — фортеця, довготривала вогнева точка найважливішого в наш час фронту, фронту ідеологічного. То невже ж ви, шановні керівники сіл, районів та областей думаєте, що за безладдя у фортецях (а подекуди і відсутність їх) фронту ідеологічного вас гладитимуть по голівках?

Микола БІЛКУН.

І прийшов цар природи...

ЛЮДИНА, як відомо, вінець творіння. Цар природи! Не виняток і Олексій Павлович Динник. Він теж вінець! Царем себе не називає — не дозволяють ні скромність, ні посада. Він директор Недригайлівського маслозаводу. Це підприємство виробляє і масло і сир. Як на недригайлівські масштаби, то О. П. Динник справжній масляний король. І природа на кожному кроці відчуває його можновладну руку.

Сироварний цех заводу збудували біля соснового лісу у селі Вільшанах. Ліс належить колгоспу ім. Леніна. Посаджений у 20-х роках комсомольцями, він розрісся могутнім бором. Розрісся і, як належало йому, шумів своїм одвічним шумом та напоював місцеве повітря концентратом смоляного духу. Особливо вдячні були концентратові пацієнти розташованої поблизу лікарні. Живильний дух його ставив на ноги хворих, бадьорив здорових.

Та ось прийшов цар природи Олексій Павлович Динник і почав вносити свої корективи у навколишній ландшафт. Перше, що він зробив — запустив у могутній бір всі отруйні відходи сироварного цеху. Два роки, день у день течуть вони в ліс тоннами. Два гектари сосни, як засвідчено актом Недригайлівського лісництва, вже остаточно отруєні. А відходи течуть далі, наступають на нові гектари, гублять колгоспний бір.

Внесено корективу і в місцевий мікроклімат. Замість концентрату живильного смоляного духу, на території лікарні стоїть важкий дух сироварних відходів. Хворим уже нічим дихати, а здорові затуляють носи і тікають геть.

Далеко не втечуть! Відходи знайдуть їх скрізь. Сироварний цех працює на повну потужність. Без відстійників!..

Такі поправки в природу Недригайлівського району на Сумщині вносить її цар, директор маслозаводу Олексій Павлович Динник.

Ол. ГРОМОВ.

ОЛЕКСАНДРОВІ ПІДСУСІ
на 50-ліття

Коли у слові краснім є вода, —
Для читача не благо це, — біда;
Коли ж воно сухе, немов Сахара,
Для читача це теж як люта кара.
Найліпше — не вільготне й не засушене.
Отим то й любе слово нам — Підсушине.
Іще сто літ бажаємо Підсусі
Продовжувати у такому ж дусі.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Малокалорійні, несмачні страви готувалися у центральній чайній м. Ромен Сумської області. Щоб хоч якось відбитися від вимогливих відвідувачів, завідуюча чайною Дидерко густо приправляла ті страви такими крутими словечками, що від них аж в носі крутило.

Скарга про це надійшла Перцеві.

Заступник голови правління Укоопспілки тов. Васильченко повідомив редакцію, що за негідну поведінку Дидерко У. В. з роботи звільнена.

Що ж, як кажуть: будь здорова, моя мила, сама собі насолила.

Завідуючий МТФ колгоспу ім. 21 з'їзду КПРС (Шполянський район на Черкащині) Пипа М. втратив авторитет. І не тільки в доярок. Вип'е Пипа чарку, прийде на ферму та як дихне, та як гаркне — навіть у корів вуха в'януть.

Про грубість свого завідуючого доярки написали Перцеві.

Голова Шполянського райвиконкому т. Свояк повідомив редакцію, що рішенням правління колгоспу Пипу М. з посади завідуючого МТФ звільнено.

Сказано бо: криком не бери, бо пупа надірвеш.

Мал. А. СВИНЦОВА.

— Ні-ні, я в більярд не граю! У нас захоплюються пінг-понгом...
— Дивно, а мені казали, що ваше управління одного профілю з нашим.

Мисливські усмішки

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

Мрії мисливця.

Мал. Я. КОГАНА.

— Що, Рябко, вода холодна? На, випий для хоробрості.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

— Звідки він узявся? Сліди ж були заячі?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

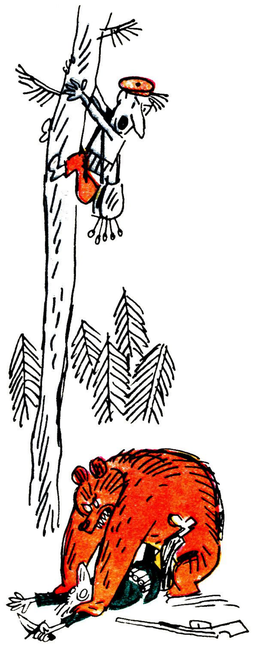

— Дивись, Іване, не зіпсуй шкуру!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА.

Трофей.

Мал. А. СВИНЦОВА.

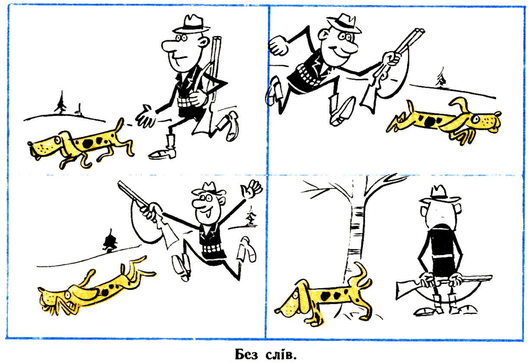

Без слів.

Діалог біля обіднього столу

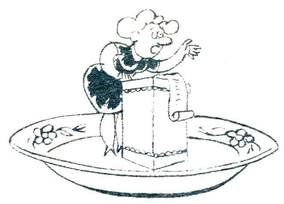

Що таке книга скарг і пропозицій? Фахівці твердять: це документ, за допомогою якого споживач і працівник торгівлі або громадського харчування вивчають один одного, обмінюються думками й взагалі — ведуть діалог відносно стану справ на тій ділянці виробництва, що має красиву геометричну назву «сфера» — сфера обслуговування.

Валентина Василівна Зинович не згодна з цим класичним визначенням. У неї свій погляд, я б навіть сказав — своя платформа. Валентина Василівна вважає, що книга скарг — це показник загального добробуту.

— Добробут, він, знаєте, підвищується, — натхненно пояснює Валентина Василівна, — а запити, вони що? Вони відповідно зростають. всім же не догодиш. От і з'являються в книзі скарг записи, які свідчать про високі потреби споживачів.

Це своєрідне трактування навело мене на думку, що кілька тисяч робітників Черкаського заводу штучного волокна вимагають від своєї їдальні, якою керує В. В. Зинович, принаймні черепахових супів на перше, ескалопів з молодого кенгуру на друге й кокосового молока на десерт. Ретельно ознайомившись із запитами вередливих клієнтів, не можу втриматися, щоб не процитувати повчальний діалог, який вони ведуть із Валентиною Василівною через посередництво книги скарг:

— Просимо змінити ранкове меню, бо завжди є лише гороховий та молочний супи.

Відповідь:

— Проробили на виробничій нараді.

— Вранці я взяв плов, бо не було нічого іншого. Але цей плов виявився пересоленим. На мою скаргу ніхто не зреагував.

— Вашу скаргу розглядали на нараді.

— Ми вкрай обурені винятково недбалим ставленням працівників їдальні до своїх обов'язків. Під час обіду ножі й виделки були брудні.

— Це було тимчасово.

— Коли ж припиняться неподобства, коли наші робітники залишатимуть їдальню з незіпсованим настроєм? Два дні о 17 годині 30 хвилин не було ні гарячих, ні холодних страв.

— Проробили на колективній нараді.

— Сьогодні касир Загруднецька підійшла до каструлі, опустила в гречану кашу целофановий мішок і почала накладати в нього кашу. При цьому касир була без халата.

— Касира попередили за те, що була без халата.

— Обурені поганою роботою їдальні. На обід у другу зміну, крім тюфтельок, нічого немає.

— Обговорювали на виробничій нараді.

— Вимагаємо, щоб до нас ставилися з більшою увагою у вихідні та святкові дні. Три дні в їдальні не було майже нічого, крім прокислого плова. Столи брудні. Виделок і склянок немає.

— Обговорювали на нараді.

— Останнім часом погіршились асортимент і якість страв. Дуже часто їх наявність на видачі не відповідає кількості, вказаній у меню... Так, з десяти других страв було тільки три. Гарнір до них — лише каша. Суп несмачний. Холодних закусок не було зовсім, в той час як у меню зазначено вісім назв. Постійно не вистачає склянок.

— Вашу скаргу розглядали на виробничій нараді.

— Взяли вишневий сік і виявили, що він розбавлений... Дати книгу скарг касир Хорошунова категорично відмовилась.

— Вашу скаргу розглядали на зборах.

— Сьогодні не був приготовлений сніданок. Нам запропонували вчорашні, уже прокислі макарони й такі ж котлети. Чай не свіжий.

— Вашу скаргу розглядали.

— О 18 годині немає борщу, молока, чаю. Компот несмачний.

— Обговорювали на виробничій нараді.

Тільки брак місця не дозволяє мені цитувати й далі уривки з цього незвичайного діалога.

Як бачимо, всупереч оригінальним теоретичним розвідкам Валентини Василівни, запити споживачів зростають тут лише в тій мірі, в якій знижується відповідальність шановної завідуючої за доручену їй справу. Правда, інколи серед працівників їдальні спалахує несподіваний ентузіазм, і тоді в книзі скарг негайно з'являються інші відгуки:

«Дякуємо за смачні другі страви. Навіть чай сьогодні приємно пити — добре пахне й солодкий».

Уявляєте, як пахне цей чай в інші дні, коли навіть над такою дрібничкою вдячний споживач зроняє сльозу радості.

А в іншому картина щось не змінюється. Правда, поважна причина є: Валентина ж Василівна, якщо вірити її позбавленим емоцій відповідям на скарги, проводить суцільні наради, збори і семінари, присвячені усуненню недоліків. Коли вже там справами займатися! Головне — встигнути б з недоліками боротися. А то їх всюди щось почали виявляти. Навіть біля заводської прохідної, крізь яку винахідливі кухарі та їх не менш винахідливі помічники час від часу намагаються пронести до рідних гніздечок м'ясо й масло. Саме те м'ясо і те масло, котрі настирливий споживач іноді всю обідню перерву марно шукає в борщі та біфштексі.

Якщо взяти до уваги, що і в їдальнях хімічного комбінату, машинобудівного заводу та інших підприємств відвідувачі теж не проводять маніфестацій на тему досягнень місцевих кулінарів у розвитку громадського харчування, то стане зрозумілим, чому я звернувся до директора Черкаського тресту їдалень і ресторанів А. С. Омеляненка з проханням не приховувати від сучасників яскравих наслідків своєї діяльності. Відповідь була фантастично бадьорою:

— Секрет наших успіхів у тому, — охоче повідомив Анатолій Сергійович, — що я особисто буваю в їдальнях. Контролюю, можна сказати. Саме тому й особливих скарг немає. Ну, а якщо подекуди, іноді, в окремих незначних випадках хтось поодинокий чимось несуттєвим і залишиться невдоволений, то зрозуміло: запити, вони що? Вони ж зростають! Та ще й як! А всім, як відомо, не догодиш.

Отже, і трест сидить на тій же платформі. Й, видно, почуває себе непогано, коли те, про що говорять люди, вважається неістотним. А якщо так, то хто зна, скільки ще триватимуть діалоги біля обіднього столу.

В. ЧЕПІГА.

м. Черкаси.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Не туди гнув, чуже до себе тягнув завідуючий бурякопунктом Куп'янського цукрозаводу Бурлай Т. А. Крутого норову людина! Ніколи не мовчав, тільки те й робив, що лаявся та кричав. Лише машину вантажну бурякопунктівську використовував мовчки, щоб не платити за неї.

Пробували перевиховати — не бере. Його добре на зборах пропісочать, а він ще вище носа задере, на людей чортом дивиться.

Скарга про це надійшла до редакції «Перця».

З Харківського обласного комітету народного контролю повідомили, що факти повністю підтвердились. Бурлая Т. А. з роботи знято.

Не даром кажуть, що довгий язик і довгі руки доведуть тебе до муки.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

— Прізвище, ім'я, по батькові, стать, коли родився, де, чи є жінка, діти, батьки, де живуть, чим вони хворіли, де працюєте, посада...

...котрий раз приходите, на що скаржитесь...

...хто там ще...

МОРСЬКИЙ ВАЛ

Уривок із щоденника бувалого шкіпера, знайдений у закоркованій пляшці в Кременчуцькому морі.

«...На Кременчуцькому морі — штиль. Походжаю по причалу Черкаського порту й даю різні корисні вказівки хлопцям, які збираються вантажити на один із наших фрегатів шлак для відправки до Адамівки. Там за його допомогою прокладуть нові шляхи — звичайно, сухопутні.

— Бачу невідоме судно П-3071 — долинає з клотика, пробачте — з будинку порту голос чергового оператора. — Просить дозволу пришвартуватися й вивантажити 1.205 тонн шлаку.

Ага, такий же шлак і стільки ж, скільки нам треба відправити в Адамівку. За морським звичаєм доповідаю про це віце-адміралу, пробачте — заступнику начальника порту Л. Н. Царенку.

— Так,— кажу, — і так. Є шанс зекономити кошти й час: направити П-307 прямо на зюйд-ост, в Адамівку.

— Ех, шкіпере, — ображено відповідає віце-начальник. — Розчарувався я в тобі. А ще морський вовк. Ти ж метикуй: плану вантажних робіт ми не виконуємо? Звичайно, ні. А треба виконувати? Звичайно, так. А ти нам це діло зірвати хочеш.

Висловившись, Леонід Нестерович радісно командує:

— Полундра, аврал, майна, віра, три холери, дві чуми!

І потужні крани почали розвантажувати шлак із П-307. А пізно ввечері, коли на березі виріс шлаковий вал, морські простори облетіла нова команда:

— Три холери, дві чуми, віра, майна, аврал, полундра!

І ті ж крани заходилися навантажувати той самий шлак на те ж судно П-307. Все це зайняло півтори доби, після чого вантаж мав вирушити в Адамівку. Але знявся непередбачений шторм, і П-307 надовго кинув якір у Черкасах. Клянуся бородою Нептуна: за простій платити не будемо — стихія!

Та шторм — це дрібниці. Хай собі лютує хоч цілий рік. Головне ж не те, коли вантаж потрапить за призначенням. Головне — ми виконали план по валу.

І. ШУБА,
шкіпер рейду».

Уривок знайшов і підготував до друку В. Леміш — колишній романтик моря.

Погані прикмети

В синій вечір я зустрів
диво-дівчину чи мрію,
ідеал казкових снів!..

Слова вимовить не смію,
ледве-ледве річ веду:
— Завтра я до вас прийду...

А вона ж — хороша, мила! —
тихо вії опустила:
— Завтра,— каже,— в цей же
час
я чекатиму на вас.

День на заході згорів —
я до Галі полетів.
І мене б вже не спинила
на шляху ніяка сила! —
тільки раптом, як на гріх,
кіт дорогу перебіг.

Чув од баби я Секлети:
препогана то прикмета,
це вже вірно, на біду!
Краще далі обійду.

Через пні, калюжі, ями,
манівцями, манівцями
я двигтів — земля гула!
Раптом глип: якаясь гідра
навпрошки порожні відра
до криниці потягла.

Чув од баби я Секлети:
то пога-аная прикмета...
Я — назад. Вперед. В обхід!
Через тин, через городи!
Зупиняюсь прямо проти,
проти Галиних воріт.

Оббираю реп'яхи,
чую — хтось: кахи, кахи-и!
Підіймаю очі вгору,
бачу — леле! — просто двору,
товстелезний, наче сніп,
в чорній рясі суне піп.

Чув од баби я Секлети:
то пога-аная прикмета!
А надворі гусне ніч...
І пішов я тихо пріч.

Ех, і мав же я мороку —
бігав так іще з півроку,
та в путі — усе спиня
то собака, то свиня!

Це вже, мабуть, так велося:
я б ходив туди ще й досі,
та почув — такі діла! —
Заміж Галя вже пішла.

Отже, справдились прикмети
баби мудрої Секлети...

Владислав БОЙКО.

НЕРВОВА ЛЮДИНА

ГУМОРЕСКА

Ну й люди тепер пішли — просто сором за них. Якісь злі, кожен дбає про себе, до інших — ніякого співчуття. Я людина тонка, до мене особливий підхід мусить бути. А воно що ж виходить?

Сиджу я в їдальні, обідаю. Офіціантка пиво принесла, а воно — уявляєте? — тепле. Я склянку випив і кажу:

— Ви що мені дали?

— Пиво.

Ах, грубіянка! Помиї вона називає пивом! Ви тільки послухайте, як вона розмовляє з відвідувачами.

Не стерпів я:

— Книгу скарг!

Не хотіла давати. Та я на своєму настояв — принесла. Ну, постривай, голубонько, я тобі покажу, як псувати людям настрій. Узяв книгу і написав все, що думав про цю хамку. Аякже. Таких людей треба вчити. Це — справа всієї громадськості.

Хоча... Чого, насправді, варта ота громадськість? Хіба їй коли-небудь болить за живу людину?

Прийшов я у місцевком, прошу:

— Дайте тридцятипроцентну путівку на курорт.

— Не можемо, — кажуть, — товаришу Зуб. Торік вам дали, а цього року треба іншим. Якщо хочете — за повну вартість..

За повну вартість!.. А бодай ви вдавилися такими путівками. Отак ви дбаєте про здоров'я трудящих!

Розхвилювався я страшно. І — до голови місцевкому:

— Тепер, — кажу, — я вас розкусив. Тепер мені відкрилося, що за люди у нашому місцевкомі. Але я не дозволю над собою знущатися!

Дав я йому прочуханки. Голова навіть валідол жував. А потім пообіцяв: «При першій можливості...»

Отак-то! З цими нахабами інакше не можна. Попустиш — затопчуть. А в мене ж нерви ні к бісу.

Та й які вони, питається, будуть, коли тебе травмують на кожному кроці.

Їду я оце у трамваї, квитка, звичайно, не беру, бо смішно брати квиток, коли до будинку — одна зупинка. Аж тут входить контролер-молодик.

— Ваш квиток!

— Мені, — кажу, — зараз виходити...

— Все одно платіть!

Ви бачили таких самодурів. За одну зупинку — плати! Ну я йому дав:

— Як ви з старшими розмовляєте?! Де це видано, щоб платити за одну зупинку? Може, в мене нема тих нещасних трьох копійок. То накажете з трамваю стрибати на повному ходу?..

Контролеру наче заціпило. Так розгубився, що вийшов з трамваю раніше за мене. Ах молокосос, як він мене розстроїв! Через таких негідників і розхитується нервова система.

...Сьогодні я був у невропатолога. Цей невіглас заявив, що я абсолютно здорова людина і клопотати про пенсію по хворобі не маю ніяких підстав. Себто, виходить, що я симулянт?.. Ну, чортів очкарик, зажди... Побачу, як ти закрутишся, почую, якої заспіваєш, коли за образу особи я подам на тебе до суду!

Л. ШИЯН.

Міерміліс СТЕЙГА

СЕРДЕЧНО ЗАПРОШУЄМО!

— Любий Петрику! — з телефонної трубки почувся медовий голос тьоті Луції. — Чи ти була не навістиш нас цієї суботи разом з дружиною?

— Що сталося? — питаю, бо майже два чи три роки ми не бачились.

— Нічого особливого, моєму старому минає сьомий десяток, хочемо запросити родичів на чашечку кави.

— Що ж, — кладучи трубку, кажу дружині, — тьотя Луція наша близька родичка. Відмовити їй не можна.

Продали квитки в театр, купили ювілярові хороший подарунок і у призначений час були на місці.

Випили чашечку кави, посиділи для ввічливості ще трохи в колі родичів, та й почали збиратися. Аж тут тьотя Лонія, двоюрідна сестра Луції, раптом повідомляє:

— Значить, у четвер зустрічаємося в мене?

— У вас? — здивовано розкриваю очі. Та дружина мене вчасно смикнула за лікоть.

— Атож, у мене, — повторила вона, — чи, може, забув, що у моєї Зенти іменини? Ви ж у дитинстві так дружили.

Хотів сказати, що не пам'ятаю Зенти, та знову відчув, як дружина взяла за лікоть.

Купили ще один приємний подарунок і пішли.

Потім дзвонила двоюрідна сестра Лонії Алдонія. Вона запросила на хрестини. Потім нас запросив до себе дядя Бенджам, про якого раніш я майже нічого не знав. За ним мати чоловіка дочки його сестри, яку дядя вважав другом сімейства.

Так ми щотижня два, а то й три рази купували подарунки і пили каву у родичів.

Що я вже не робив, щоб нас не кликали: розказував непристойні анекдоти, палив погані сигарети, пускаючи дим у очі. Все даремно, тіточки тільки сміялися, вважаючи мене модерною людиною.

А коли подзвонила тітка Матільда, що живе на Мильній горі, я повідомив, що моя дружина захворіла. Та й це не допомогло.

— Чашечка кави тільки принесе користь хворій, — відповіла вона.

— Ну, почекайте лиш! — шипів я, стискаючи кулаки. — Я у вас у всіх відіб'ю охоту надалі здирати з мене шкіру. Самих примушу порозкривати гаманці! Чуєш, люба! У неділю будемо відзначати срібне весілля, і заодно і день народження сина. Хай тільки хто спробує не прийти. Будемо смертельно ображені і нікого знати більше не захочемо.

— Чудесно! — зраділа дружина.— Ти просто геній. І чого раніше ти до цього не додумався?

У призначений день і час всі, як один, прийшли і кожний подарував нам по три білих айстри.

— Милі мої, — цвірінькала тіточка Луція. — Хіба справа у ціні подарунка? Головне — увага...

Поївши, попивши, гості пішли, залишивши нам з дружиною цілу гору посуду. Чаша терпіння була переповнена. А наступного дня під вечір знову задзвонив телефон.

— Голубки мої, — воркотіла тіточка Луція. — Сердечно запрошуємо в суботу до нас у гості, я буду святкувати день народження.

Ми пішли і вручили тіточці три білих айстри із тих самих, що нам подарували на срібне весілля.

З того часу ніхто з родичів нас більше не запрошував.

З латиської переклав
Кость ОВЕРЧЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

— Все! Нарешті, я позбувся тарганів і клопів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

До редакції «Перця» надійшов лист про те, що в їдальні № 210, по вул. Ломоносова (м. Київ) творяться діла дивнії. Страви тут готують такі, що хоч на пса вилий, візьмеш кілька блюд, то доводиться їх в зубах нести до столу, бо підносів не вистачає. Не завжди й тарілочку чи склянку дістанеш. Скаргу б записати, так нізащо тобі в світі книги не дадуть, ще й вилають за «нахабство».

Начальник управління громадського харчування Київської міськради т. Казимирчик повідомив, що таке справді було. За безладдя у їдальні № 210 її директора т. Фуксмана з роботи знято.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА.

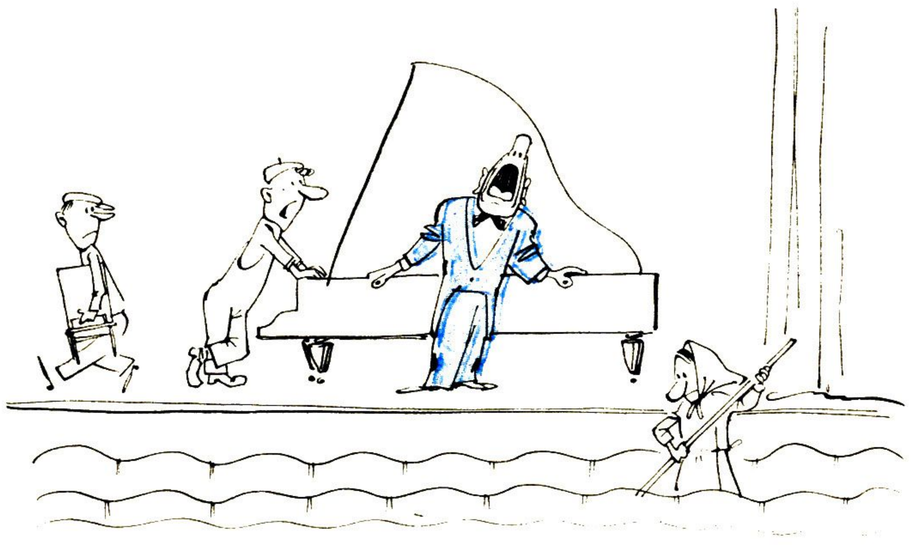

— Публіка давно розійшлася, дозвольте сцену прибрати!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

«Блок НАТО являє собою гігантський резервуар, що вбирає в себе продукцію постачальників різноманітних видів зброї».

(З газет).

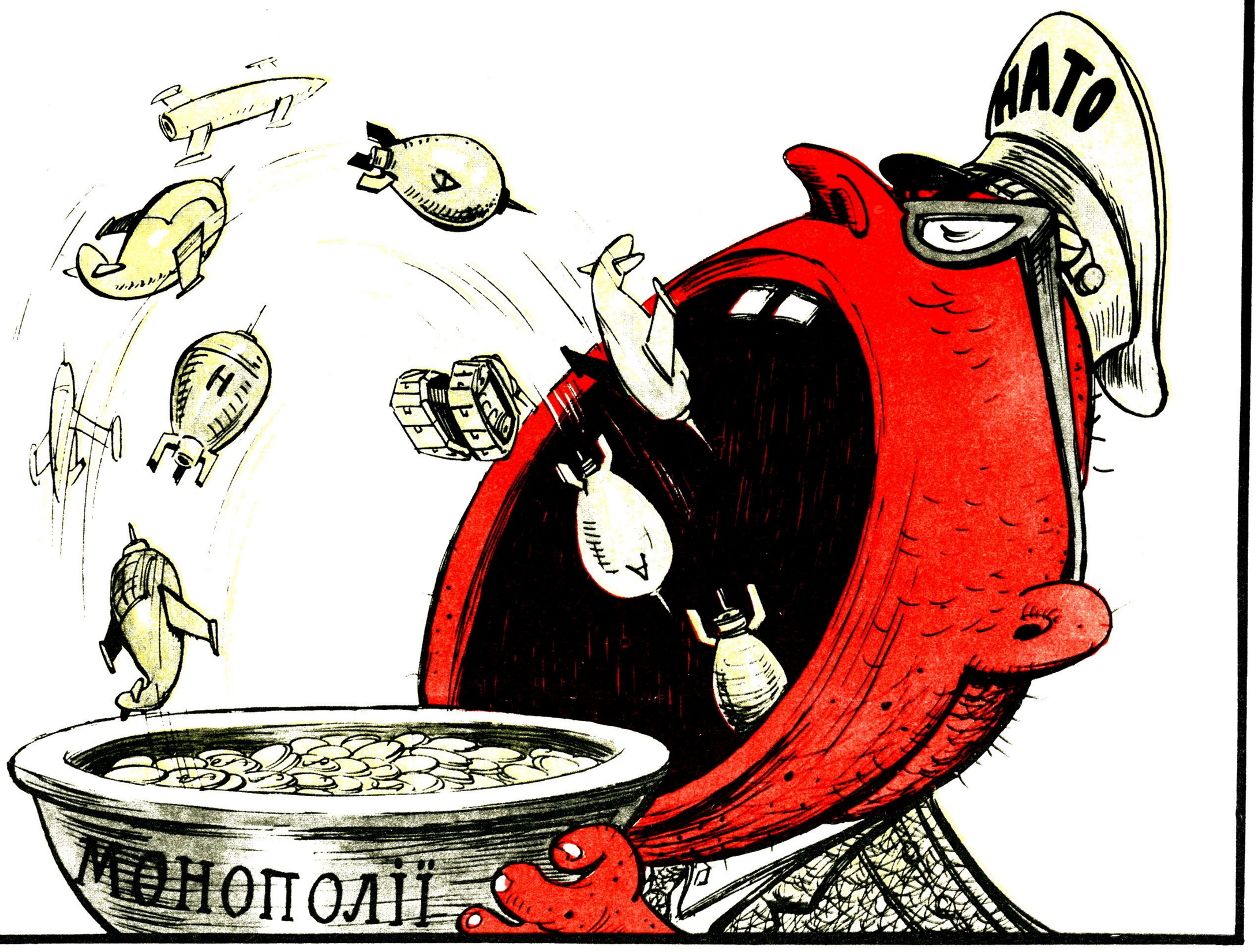

НАТОвський Пацюк.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ДЕМОКРАТИЧНІ ВИБОРИ

Про останні вибори президента в Панамі американська газета «Крісчен Сайенс Монітор» писала не без почуття гордості: «Скільки в дійсності було подано голосів за кожного кандидата, ми, певно, ніколи не знатимемо. Бо агент СІА (розвідки Сполучених Штатів) Адольфо Альгуро брав активну участь в підрахунках. А це винахідлива людина, математичні комбінації він робить чудово, і його цифри завжди працюють на нас».

РІДКІСНИЙ АКТ

Уряд генерала Франко вимушений був оголосити незалежність колишніх іспанських колоній в Африці Фернандо-По та Ріо-Муні. Газети в Мадриді писали, що це був «дуже рідкісний в історії людства акт великодушності». Тепер іспанці жартують, що такого акту взагалі не було до цього часу в історії: населення колонії одержує свободу раніше, ніж населення метрополії.

СУД ПІДТВЕРДИВ

В Афінах судили одного водія таксі. І присудили до тюремного ув'язнення. Бо на запитання якогось офіцера НАТО, чи вільний він, шофер, відповів: «Не звертайтесь з таким безглуздим питанням до греків».

НЕБЕЗПЕЧНО

Португальське військове міністерство робить все, щоб популяризувати колоніальну війну в Анголі. Найновішим його досягненням у цій галузі є такі оголошення: «Вчись на військового парашутиста! Стрибнути з парашута менш небезпечно, ніж пересікти вулицю!» На одному з таких оголошень незабаром було дописано від руки: «Вербувальне бюро міститься на протилежному боці вулиці».

ІСТОРИЧНА ТРАГІКОМЕДІЯ

Для англійських та американських імперіалістів немає кращих ласощів, ніж нафта. Заради цієї ароматної для них рідини англійці підтримують на своїх багнетах режими кількох «суверенних правителів», так званих «нафтових шейхів», у південній Аравії. Але в наш вік і багнети не дуже допомагають. Час від часу той чи інший шейх вимушений залишити свої володіння, де краєвиди прикрашені приємними для очей нафтовими вишками, і рятуватися втечею. Недавно одна з англійських газет повідомила про черговий інцидент з історії Аравії такими словами: «Шейх встиг взяти з собою лише найдорожчі для нього речі: «каділлак» та своїх вісім дружин».

СІМЕЙНА ДРАМА В АРГЕНТІНІ

Військового пілота Лопеца давно вже мучили сумніви: були всі підстави вважати, що його молода дружина зраджує. Під час одного з тренувальних польотів він стрибнув з літака на парашуті і так влучно, що через кілька хвилин приземлився у власному садку. В ту ж мить на нього з кулаками накинулися коханець дружини і сусіди... Під час слухання справи суддя спочатку мав намір суворо покарати хуліганів, але ті пояснили йому, що помилково прийняли Лопеца за янкі («Хіба порядна людина стрибатиме з неба на мирне місто!?»). Суддя з ними погодився і виправдав їх.

ЗРОБИВ ВИСНОВКИ

Капітан американських військ у Південному В'єтнамі Джорж С. Бревер суворо допитував свого підлеглого сержанта Вільяма Фуссі, якого арештувала військова поліція. Шпигуни ФБР, яких є два-три в кожній роті, випадково дізналися, що сержант Фуссі старанно розробив план дезертирства, де все було передбачено до тонкощів і були всі сто шансів на успіх. Капітан Бревер був так захоплений планом сержанта, що вже через годину перервав допит, а через дві години дезертирував разом з ним.

ПОЗИКОДАВЕЦЬ

ГУМОРЕСКА

Які ми з Ковальчуком приятелі? Ніякі. Тільки й того, що в одному інституті працюємо. Але групи в нас — різні, відділи — різні. Щоб там над спільним проектом поморочитись — не доводилось. І після роботи розходились ми в різні боки. Взимку — я в театр чи до філармонії, а Ковальчук, буває, й додому не заходить, прямо до когось із своїх друзів — і печуть до ранку в преферанс. Влітку я й на роботу йду з ракеткою, з інституту біжу до тенісного корту. А Ковальчук накладе повен рюкзак провізії, де, звичайно ж, переважають пляшки, посадить кого-небудь на моторолера — і тільки його до ранку й бачили. Рибалити, значить, їздять. А вудка на двох одна...

Сиджу якось я над розрахунками, аж викликають мене до коридору. Виходжу, дивлюсь — Ковальчук. Се та те, про погоду, про події в Китаї. А далі він мені й каже:

— Петре, — каже, — завтра зарплата, увечері в клубі зустріч з артистами. Буде й моя дружина... Так ти вже, будь ласка, скажи, значить, що борг я тобі повернув.

— Який борг?

— Гроші. П'ятнадцять карбованців.

— Але ж...

— Ну, розумієш... Я заборгував Панченкові за пульку. Завтра розрахуюсь. А жінці я сказав, що ніби колись у тебе позичав, що пора віддати. Втямив? Ти тут ніякісінької матеріальної відповідальності не несеш. Просто виручи друга, га?

Ну, що ж. Хоч і не зовсім до душі припав мені той клопіт, але ж просить чоловік, чому б і не виручити. На концерті дружина Ковальчука, симпатична така молодичка, запитала мене, співчутливо всміхаючись:

— Чи вже вам мій марнотрат повернув борг?

— О, звичайно, до останньої копієчки, — бадьоро відповів я, відводячи погляд убік.

Потім вбік Ковальчук відвів дружину. З-за колони хитро так, змовницьки підморгнув мені і привітливо махнув рукою. Мені якось аж легше стало. Все-таки приємно буває іноді допомогти людині!

Зійшло кілька там місяців. Якраз у день зарплати Ковальчук знову викликав мене до коридору.

— От що, Петрусю, — каже лагідно. — Сьогодні культпохід у кіно, так ти вже, будь настільки добрим, скажи дружині, що двадцять п'ять карбованців я тобі віддав.

— Що, знов?

— Та бачиш, така халепа... Збиралися в Панченка. Панченкова дружина якраз креслення відвозила замовцям. Ну, ми, значить, і той... Щоб хата в чоловіка пусткою не пахла...

Куди подінешся, довелося погодитись. Перед самим сеансом захотілося моїй Лідочці цукерок. Ми до буфету, до черги — хто останній? Глядь — останньою стоїть Ковальчукова дружина. Не встиг я й привітатися, а вона зразу:

— Мені вже аж незручно перед вами. Все у вас та й у вас позичаємо. Чи він же хоч усі вам віддав?

— Всі, — кажу, — двадцять п'ять, до копієчки.

А Лідочка збоку:

— Які, — питає, — двадцять п'ять?

— Та то мій у вашого позичав. Вічно йому на сигарети не вистачає. З получки тільки й знає борги віддавати. А потім знов позичає.

— То, кажете, двадцять п'ять? — поцікавилась Лідочка. — А де ж вони?

— Та розумієш, — розгубився я, — ракетка... Ну прямо зовсім побилася моя ракетка. Так я нову... Нову думаю купити.

— Ракетку? — перепитала Лідочка здивовано. — Та скільки ж вона коштує, та ракетка?

Вчасно, спасибі йому, Ковальчук нагодився, забалакав мою Лідочку. З того часу ще кілька разів доводилось виручати мені Ковальчука. Я навіть запитав якось у нього:

— Чому ти все звалюєш саме на мене?

— От дивак, — відповів Ковальчук. — Ти ж у нас найпозитивніша людина в інституті. Спортсмен. Не п'єш, у карти не граєш, за Лідочку реп'яхом тримаєшся. У кого ж іще можна, як не в такого, грошей позичити? Уяви собі, сказав би тобі хтось, що дістав грошей у мене... Ха-ха... Правда, смішно?

Я прикинув сам собі: і правда, смішно. Тоді Ковальчук потяг мене в куток коридору і змовницьки зашепотів.

— А тепер давай навсправжки. Позич двадцять карбованців. Не хоче... один там... до зарплати чекати. Дай, думаю, перехвачу, значить, у тебе. Га?..

Що поробиш, довелося дати. Борг, я вам скажу, погана справа, коли ви комусь завинили. А коли хтось позичить двадцятку у вас, почуваєш себе так, наче в тебе завелася ще одна ощадна книжка. Отак щодня можна сподіватися, що в тебе саме сьогодні раптом появляться зайві двадцять карбованців. Сподівався і я, бо ракетка моя, і справді аж геть розбилася, а Лідочка ж була впевнена, що в мене є ота нова, недавно куплена, так що в неї грошей не попросиш. Добре, хоч у футляр не зазирнула...

Ще місяців зо два минуло. Ковальчук, певно, був заклопотаний роботою, бо я його майже й не зустрічав. Так, здалеку, махне рукою, та й мерщій до своєї проектантської. Видно, нагальна робота в чоловіка. Аж якось, знову ж таки в день зарплати, забігаю до гастроному, дивлюсь — Ковальчук з дружиною назустріч. Вона так до мене привітно посміхнулась.

— Віддали й на цей раз вам борг? — питає.

— Віддали, аякже, віддали, — життєрадісно вигукнув я, бо Ковальчук досить-таки недвозначно притиснув черевиком мою ногу. Дружина його полегшено зітхнула, а я поліз до кишені за хусткою — всього в піт кинуло.

Ще місяць минув відтоді. Я тепер спокійний, Ковальчук більше не просить мене про послуги. Тепер у день зарплати викликає до коридора Костенка, нашого штангіста. І нехай. А я все ж куплю собі ракетку, як тільки дочекаюсь грошей від Ковальчука.

Євген ЛЕТЮК.

м. Донецьк.

Мал. В. ГОРБАЧОВА.

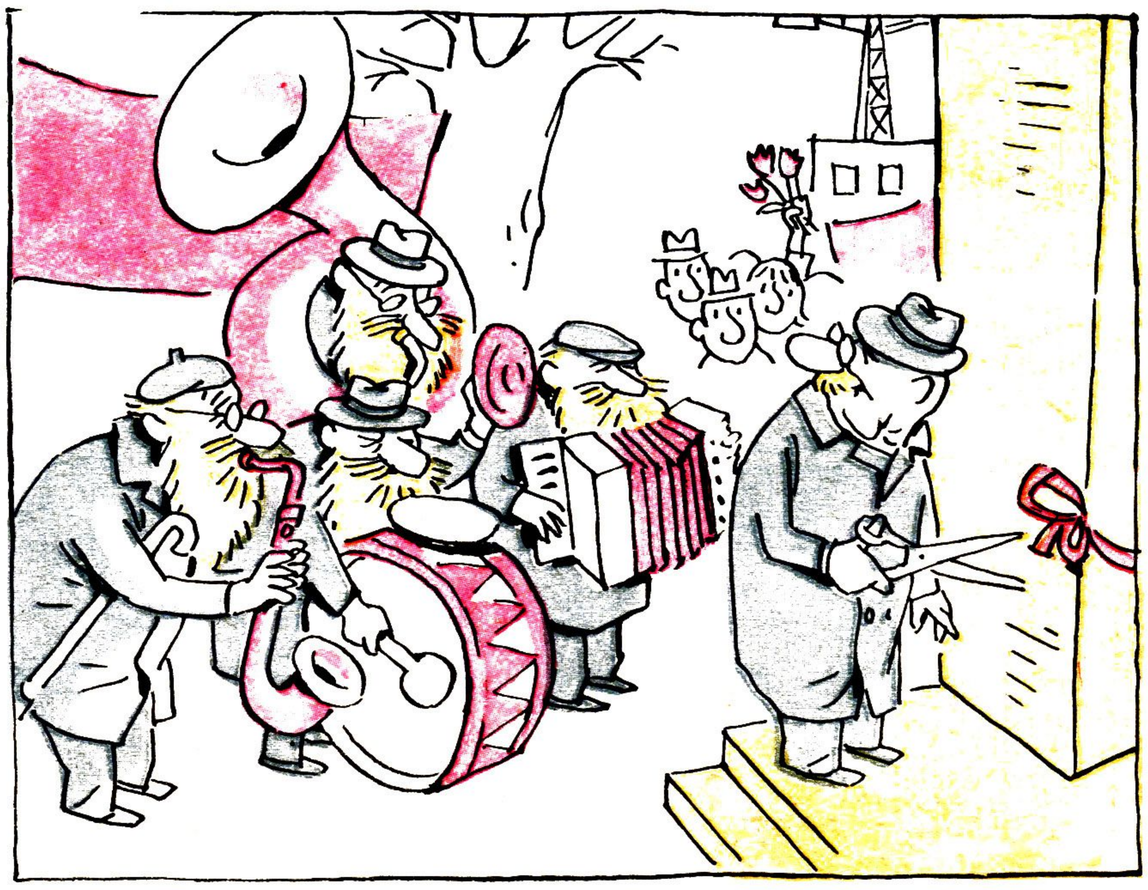

— Хлопці, ви ж у нас будете грати і під час пуску об'єкта...

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

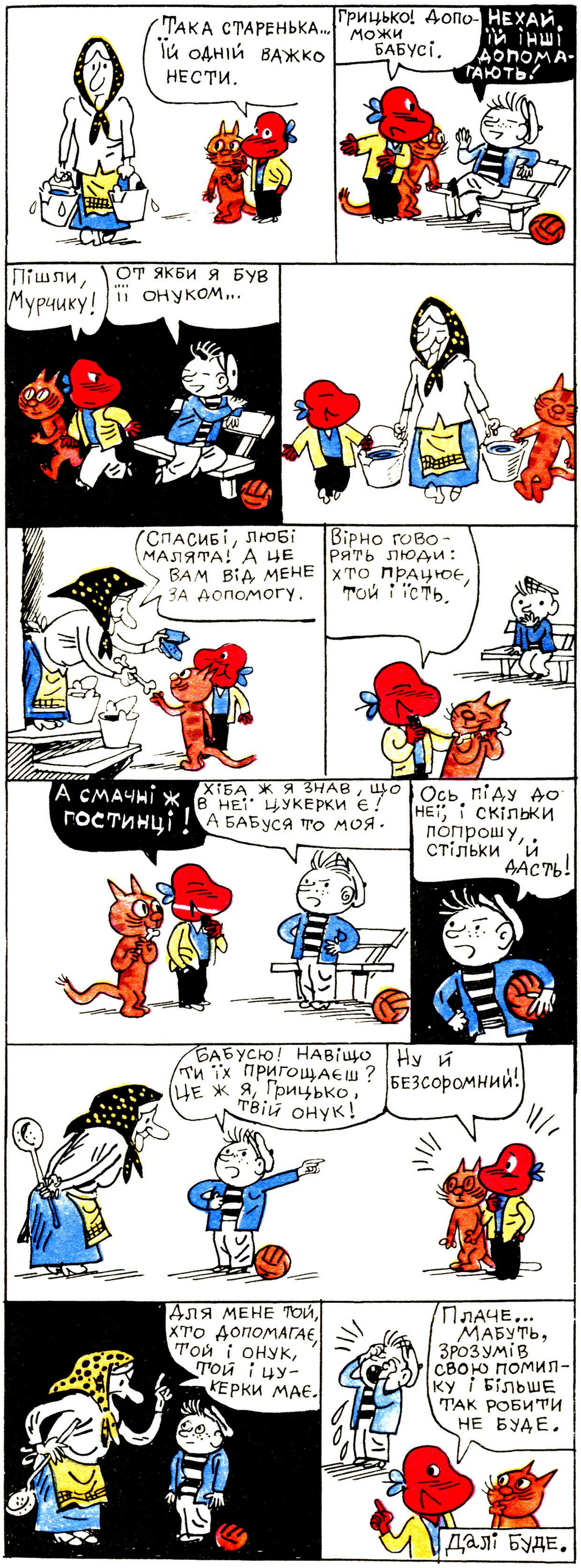

Перченя

ПОДОРОЖ ДО БРУДЛЯНДІЇ

Казка діда Явтуха.

Хлопчик Вова не любив мити рук. І вмиватися теж не любив. Встане вранці і невмиваний норовить за стіл сісти. А коли його до умивальника за вухо тягнуть, він вириваєть-ся і кричить, що до школи запізниться.

Ходив Вова завжди брудний. Він примудрявся замазати черевики навіть у найсухішу погоду, ніс у нього був вічно задзьобаний, у вухах хоч гречку сій, а під кожним нігтем стільки чорної грязюки, що хоч ескаватором її звідти вигрібай. І зошити і книжки у Вови теж були брудні і засмальцьовані. Словом, у першому «Б» класі, де вчився Вова, не було бруднішого учня. І всі з Вови сміялися, а Вовина бабуся Горпина Макарівна завжди казала, що все це добром не закінчиться. Але Вова не звертав на її пересторо-ги уваги, тільки вперто головою крутив і руками відмахувався. Бабуся Горпина Макарівна побоювалася недаремно. Нещастя таки сталося.

Того дня Вова якось вивернувся і, схопивши шматок пирога, побіг до школи. Само-собою, побіг невмиваний, а пиріг їв дорогою. Чергова дівчинка Майя перевіряла в класі всіх дітей. Чи вмивалися вони, чи нігті обрізали. У дівчинки Майї на рукаві біленька пов'язочка з червоним хрестом. Сама дівчинка Майя дуже чепурна і охайна. Від кінчиків кісок до носків черевиків. Ну, а Вова, як завжди! Волосся у нього не причесане, якесь пір'я стирчить з чубчика, на лобі чорна смуга, така ж смуга під носом, на самому кінчику носа — чорнильна клякса. Вуха — хоч зараз гречку сій, комірець брудний, на піджачку вакса, а от на черевиках, навпаки, вакси ніколи не було. Руки? Та в найбруднішого поросяти ратиці чистіші, ніж у Вови руки. Нігті як у тигра кігті. Тільки у тигра кігті чисті, а у Вови нігті брудні.

Як глянула Майя на Вову, тільки руками сплеснула:

— Ні, я тебе такого до класу не пущу! А ну марш вмиватися! Та хоч з носа чорнило одмий.

Хотів було Вова за свою парту прошмигнути, але Майя йому не дала:

— Хто ж з тобою, таким замурзякою, захоче сидіти?

І виставила Вову у коридор. В кінці коридору умивальник. Вова дуже неохоче поплентався туди.

Кран Вова відкрутив, але вмиватися не поспішав. Дивився, як вода тече. Потім помочив під краном два пальці і почав бруд на лобі розмазюкувати. Носа Вова навіть не починав мити, бо знав, що вчорашнє чорнило так швидко не відмиєш.

Сяк-так розмазавши бруд на лиці, потягся Вова до чистого білого рушника. І тут то й сталася біда. Вова раптом відчув, що він прилип до рушника. Прилип, як муха до липучки прилипає. Вові це зовсім не сподобалося. Вова смикнув руку, але рушник і не думав його відпускати. «Що ж це мені тепер з рушником до класу йти?» — подумав Вова.

...Проте йти з рушником до класу йому не довелося. Рушник раптом зірвався з гвіздка, тріпнув своїми кінцями, як великий птах крилами, і підняв Вову в повітря. Вікно в туалетній кімнаті було відчинене, і рушник разом з Вовою вилетів на вулицю. Вова навіть злякатися не встиг, а рушник підняв його вже вище найвищого дерева і вище найвищого димаря. «Є казка про килим-самоліт, — подумав Вова, — а хіба бувають рушники-самольоти?» А рушник ніс його вже вище найвищої хмари. Вові стало зовсім страшно.

(Далі буде).

ПАРОДІЇ ТА ЕПІГРАМИ

ЩАСТЯ НА РУКАХ

Яке це щастя — мати руки,
Щоб сіять хліб, ростить, косить
І під невтомний серця стукіт
Дружину і дітей носить!

Іван ЮРА «Оптимістичне»
(із збірки «Яблуневий цвіт»).

Я — оптиміст! Кошу і сію.
У мене руки є. Гей-гей!
Яке це щастя! Можу, вмію
Носити жінку і дітей!
І під невтомний серця стукіт —
Для мрії не існує меж! —
Колись носитиму онуків,
Свою невістку й зятя теж!

КИМ БУТИ

Може, я стану зорею,
Може, я стану весною...
Я б хотів народитись рікою...
Я ж бажаю лишиться вдома,
На землі. Хоч терновим кущем.

О. ЗАЙВИЙ (із збірки «Вогонь»).

Заявляю про це всенародно:
Мені хочеться стать ким завгодно —
Терном, річкою чи еспарцетом,
Бо набридло вже бути поетом!

Борис МИРОНЕНКО.

НАДОБРАНІЧ

(Василь Голобородько)

Діло звичне, діло буденне:
кожного вечора настає темнота,
кожного вечора люди світло вмикають,
а потім спати лягають:
розстеляють постелі, роздягаються,
«надобраніч» говорять.

Сплять.
І лише кватирки риплять, пліткуючи з вітром
про щось своє звичне, буденне:
«Хто, що, де, як і коли...»

Отак (давно я помітив) — з року в рік
і восени, навесні, взимку і влітку,
в негоду і ясну погоду
за днем наступає вечір, за вечором — ніч.

Діло звичне, буденне.

Юрій ІВАКІН.

ПОЕТЕСА НА ВИДАННІ

«Одна потерянно брожу я.
И все равно, куда брести мне.
Я, может, в паутине леса
Запутаюсь и зазвучу...
...О, увези меня, чудак,
За тридевятый синий город...
Там стану крепкой по-мужски.
И будет у меня шаланда».

(Лідія СЄВЄРЦЕВА. Альманах «Вітрила-67»).

Це сталося увосени...
Ото була мені картина!
Пішла я в ліс, де ясени,
Й заплуталась у павутинах.

Стою!.. Й не хочеться стоять,
І йти не хочеться, й лежати...
Коли це — гульк! О благодать!
Ні, ні, цього не змалювати!

З'явився лицар, як Жюль Блаз,
Ідальго! Ну, скажу вам — сила!..
Тут пожвавішала я враз
І в хід косметику пустила.

Мов зачарована була...
А потім — хоп! — його за поли:
Ти що? Прийшов шалам-балам?
Еге, не вийде, мій соколе!

Вези мене із цих лісів
За тридев'ять земель, за море:
На паровозі, на таксі
Або на власному моторі!

Нема машини? То неси
Хоч на руках до Індонезій,
До екзотичної краси,
Подалі від моїх поезій!

Микола ДАНЬКО.

м. Суми.

ОЦЕ ОТАК!

Ніщо. Ніяк. Ніде.
І ні до чого...
Оце отак. Нікого і ніде...
Оце воно і є отак.
Отак оце і є воно...
Отак усе,
Отак щодня...

Надія КІР'ЯН,
з віршів, вміщених в альманасі «Вітрила-67». (Видавництво «Молодь», 1967 р.).

Оце воно і буде,
Отак воно і є.
Отож читайте, люди,
Оце усе моє.
Ніхто ніде нікого
Не знає, що і як,
Бо все те ні до чого —
Оце воно отак!

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

КОНФЛІКТ З СОЛОВ'ЯМИ

«...Раптом — відкіля тут не візьмись
Солов'ї із висвистом, лящанням...

Зло мене взяло на «тьох» та «в'ї»
Голосом, що біль і гнів дрижить в нім,
Я гукнув їм: — Цитьте, солов'ї!
Щоб ви колосом вдавились житнім!

...На гілках сиділи мовчазні
Солов'ї, немов закляті мною».

Сергій МУШНИК, з вірша «Солов'ї».

У саду лунало «тьох» та «в'ї»,
Потім хор із такту зовсім збився.
— Сам ти цить... — сказали солов'ї, —
— Щоб ти сам галушкою вдавився!

Тільки де там! Зміг перекричать
Наш поет всю зграю солов'їну.
...Мов закляті, солов'ї мовчать,
А поет співає без упину!

Юрій СТАДНИЧЕНКО.

м. Харків.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Порадь, будь добрий, як краще зарізати звичайнісіньку свиню?

Редакція Дрогобицької газети «Радянське слово» від 10 липня 1968 року в своєму оголошенні повідомила мешканців району, що в зв'язку «з ремонтом парокотельні забій свиней в шкірі від громадян проводитися не буде».

Пробували, перед тим, як здати свиню на дрогобицький м'ясокомбінат, здерти з неї шкіру. Але нічого не виходить: свиня кричить, як недорізана.

То чи не порадиш, Перче, як зробити так, щоб і свиню здати, і шкуру здерти?

М. ТОМІЩАК,
К. ГОНЯК,
П. АБРАМОВ,
І. СТАСЕНКО.

м. Дрогобич.

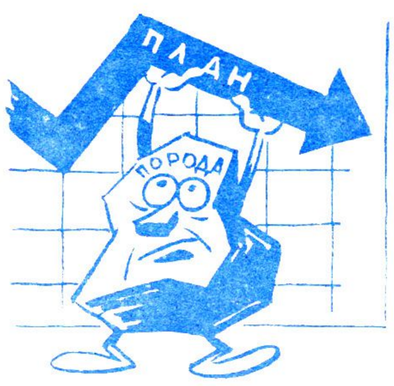

А що б ти сказав, якби тобі порадили опалювати квартиру вугіллям шахти № 2 ім. Чапаєва (м. Ровеньки Луганської області)?

Ти, певне, сказав би: «А нехай воно горить!» І, звичайно, мав би рацію, бо якраз горіти це вугілля не хоче, — вперто домагається, щоб з нього вилучили породу, яка, відомо ж, нікому ні на що не потрібна.

А втім, можливо, ця порода потрібна керівникам шахти для успішного виконання плану? В такому разі просимо пробачення за те, що мимоволі розкрили їх виробничий секрет.

С. ВЛАСЮК,
Ж. ЧУХЛЄБ,
О. КУЦИК.

м. Христинівка
Черкаської області.

Знаєш, що нас, в'язальниць Вінницької трикотажної фабрики, найбільше турбує? Те, що робота у нас не в'яжеться. А не в'яжеться вона через те, що пряжа, яку ми одержуємо з Чернігівського камвольно-суконного комбінату, дуже нагадує коси нечупари: зовні начебто все гаразд, а всередині — і вузли, і реп'яхи, і всяке інше чортійщо.

Кажуть: у кого коса не плетена, у того і хата не метена. Невже це стосується і наших постачальників?

У такому разі, доведеться тобі, Перче, пройтися своєю мітлою по цій хаті і навести в ній лад і порядок.

РОБІТНИКИ В'ЯЗАЛЬНОГО ЦЕХУ
(11 підписів).

м. Вінниця.

Тобі ближче, ніж нам, до Красного Луча Луганської області. Так от, дуже тебе просимо, заглянь туди та довідайся, що скоїлося з директором Краснолуцького авторемонтного заводу. Невже у нього відняло мову, і через те він не відповідає ні на листи наші, ні на телеграми?

Окрім здоров'я директора, нас цікавить ще і здоров'я нашої «швидкої допомоги», що завод мав нам відремонтувати до травня 1968 року.

Травень, як відомо, давно минув, а віз... чи то пак, машина «швидкої допомоги» і нині там — у Красному Лучі. Може, ти, Перче, підштовхнеш її, щоб вона швидше до нас вернулася? А то на директора заводу, сам бачиш, надії мало.

Він, горопаха, очевидно, сам потребує допомоги...

В. КЛОКОЦЬКИЙ,
головлікар дільничної лікарні,
П. ВЕРСТОВ,
голова місцевкому.

с. Верхівка
Барського району
Вінницької області.

Народні усмішки

САМ ЗНАЙШОВ

Двоє йдуть садом. Раптом один провалився в глибоку яму.

— Ой! — крикнув другий. — Я хотів вас попередити про цю яму, але забув.

— Немає ніякої потреби, — відповів перший, встаючи. — Ви бачите, що я і сам її знайшов.

ТАК ВИРІШИВ

— Дядьку, чого це ви сидите під парканом?

— Та ось постановив собі: коли зможу встати, то вернуся в чайну і вип'ю ще сто грам. А коли ні — піду додому.

СУПЕРЕЧКА

Монах з ігуменом сперечаються.

— Отче, чи бог всемогутній?

— Всемогутній.

— А чим він покриє козирного туза?

— Та він з тобою, дурнем, і грати не стане.

Повідомив П. БАРАТИНСЬКИЙ
з м. Попільні
на Житомирщині.

ЯК НЕ ЗА ТЕ, ТО ЗА ІНШЕ...

Це було ще за старих часів. Захотілося якось одному селянинові свіжої рибки, а вловити ніде, та й купити нізащо. От узяв він вудку та й пішов до панського ставу ловити рибу. Тільки-но він закинув гачок із черв'яком у воду, аж тут урядник.

— Як ти смієш у панському ставу рибу ловити? — кричить він. — Ану плати штраф.

А селянин не злякався та й відповідає:

— Та я, ваше благородіє, не ловлю рибу.

— А що ж ти тут робиш? — питає урядник.

— Та ось, — каже селянин, — черв'яка купаю. — І показав йому гачок, на якому висів черв'як.

Бачить урядник, що чоловік перехитрив його, відійшов убік та й думає, за що б іще причепитись. А потім підходить до рибалки та й каже:

— Плати все-таки, чоловіче, штраф!

— Та за що? — питає селянин.

— А за те, — каже урядник, — що в общественному місці ти черв'яка голим купаєш.

Повідомив А. Г. БОБРОВ
з м. Горлівки
Донецької області.

ПРИПИВАЮЧИ

Картала жінка чоловіка:

— Навіщо ти мені такий здався? Нічого не робиш, горілку дудлиш, не на такого приймака я сподівалася...

— Бач яка! А ти ж ка... казала тоді: — Переходь до мене, будеш жити при... припиваючи.

Повідомив Г. КУЧЕРЕНКО
з м. Борисполя.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

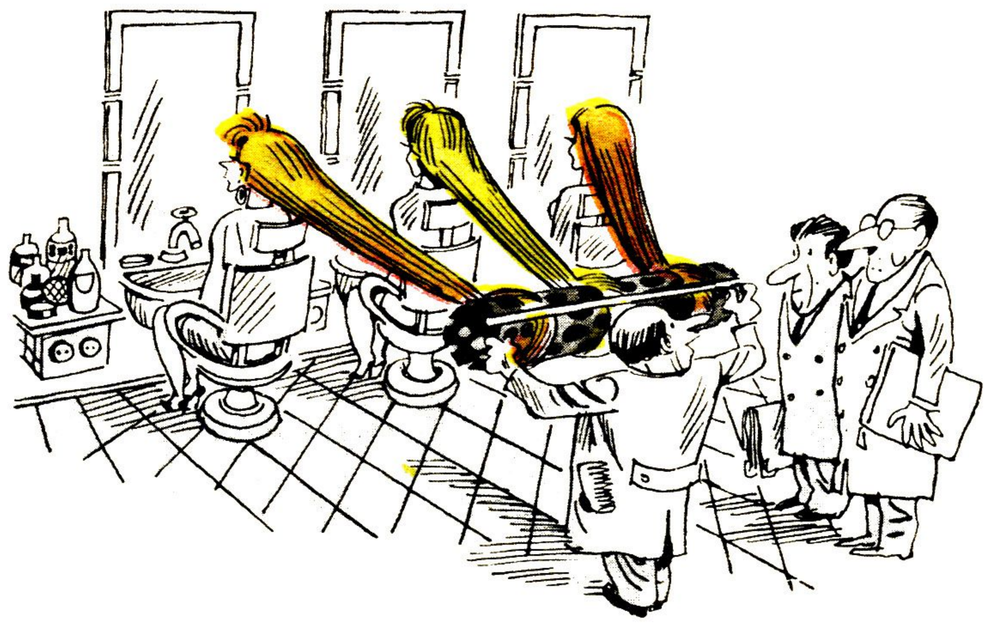

— Стараємося обслужити якнайбільше клієнтів...

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Серед ветеранів клубу запанувала осіння скука. Нічого цікавого чи оригінального не надходить до клубу. Ніяких вісточок. Є, звичайно, тільки все дуже буденне.

Отож сидять ветерани, покурюють і поринають у спогади:

— Хіба тепер браконьєр? От колись був браконьєр! Хіба тепер губитель природи? От колись був губитель!

— Тут вісточка з Чернігова надійшла. Керуючий облплемтваринооб'єднанням т. Марусик наказав вирубати по берегах озера «Циганки» (улюблене місце відпочинку чернігівців) усі верболози і двадцятирічну вербу.

— Потурбувався, значить, про обліснення берегів у світлі останніх рішень. Давай його у секцію недругів зеленого друга. А ще що?

— Ну, на Луганщині, у Троїцькому районі, голова колгоспу «Правда» наказав вилити хлорне вапно у ставок колгоспу «Прапор Жовтня». Рибка, канєшно, тю-тю!

— Теж мені кустар-одиночка. Примітив! Валяй його у секцію рибоморів-хіміків! А цікавішого нічого немає?

— Коноплі мочать, аж лящить! З Сумщини пишуть, що у Глухівському районі голова колгоспу ім. Калініна т. Козюля та голова колгоспу ім. 1 Травня т. Стенченко буквально загатили коноплями річку Есмань. На Полтавщині теж. У Хорольському районі колгосп ім. Леніна коноплі у річці Хорол замочив, а в Миргородському районі біля Великих Сорочинець є чудове озеро «Прірва», так у тій «Прірві» прірва конопель з навколишніх колгоспів.

— Ці ж по якій графі йдуть? А пиши всіх гамузом до клубу губителів природи, там розберемося. Все?

— Є ще одна вісточка з Київщини. У Кагарлицькому районі, в селі Липовець, зруйновано греблі, і ставки перетворились на багнюку. Рибі, само-собою, — капець!

— Це ж хто постарався?

— Рибгосп, контора якого міститься у селі Красному Обухівського району.

— Валяй і цих до клубу! А взагалі — нудьга-а...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ Перець надіслав до Черкаського обкому профспілки працівників державної торгівлі і споживчої кооперації листа з проханням перевірити його і повідомити про висновки. Тривалий час з обкому профспілки не надходило будь-якої відповіді. На чергове нагадування редакції голова обкому профспілки т. Крячек повідомив, що відповідь Перцеві не було своєчасно надіслано з вини керуючого справами обкому, за що на неї накладено адміністративне стягнення.

☆ В листі до Перця повідомлялося, що голова колгоспу «Комуніст» (Золотоніський район на Черкащині) Денисенко В. П. нетактовно поводиться з колгоспниками та порушує Статут сільгоспартілі. Він незаконно позбавив колгоспників двох ланок додаткової оплати за обробіток цукрових буряків.

Як повідомив секретар Золотоніського РК КП України т. Тимошенко, факти ствердились.

Рішенням виконкому Золотоніської райради за позбавлення колгоспників додаткової оплати та за порушення Статуту сільгоспартілі — т. Денисенка суворо попереджено.

☆ Мешканці Козятина (Вінниччина) поскаржилися редакції на те, що в їхньому місті вже кілька років ніяк не відремонтують місток через ставок біля водокачки.

Після втручання в цю справу Перця, голова виконкому Козятинської райради т. Стискал повідомив, що нині місток капітально відремонтований.

перець

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 21 (799)
(на украинском языке).

Підписано до друку
22.X. 1968 р.

Ціна 24 коп. на місяць.

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Для телеграм: Київ, Перець.
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Папір 70×108 1/8=1 пап. арк.
2 друк. арк.

БФ 09342. Зам. 05568.
Тираж 1.574.000.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.